

Lrăiau odată, într-o pădure îndepărtată, trei purceluși. Trei frați. Semănau atât de tare unul cu celălalt, încât foarte greu îi puteai deosebi. Chiar și numele erau asemănătoare: pe mezin îl chema Nif-Nif, pe mijlociu, Nuf-Nuf, iar pe fratele mai mare, Naf-Naf.



Cât a fost vara de lungă, purcelușii s-au zbunguit, prin iarba verde, bucurându-se de căldura soarelui. De o vreme încoace însă, soarele începu să nu mai încălzească cu aceeași putere, iar la poalele copacilor se așternu un covor de frunze îngălbenite. Venise toamna!

— E vremea să ne construim o căsuță, spuse într-o zi Naf-Naf, când se treziră în zori.



Dar frații lui nu doreau să se apuce de muncă. Continuau să se alege prin pădure.

– Mai avem destul timp până la iarnă – spuse Nif-Nif, mezinul, în timp ce făcea o tumbă.

– Când va sosi vremea, o să-mi construiesc singur o căsuță – se laudă și Nuf-Nuf.

– Cum vreți, le răspuse Naf-Naf. Eu, unul, n-am de gând să aștept ninsoarea, ca să mă apuc de lucru! Și pleacă...

